

Konto med det fornødne Indestaende hos Banken. Paa den anden Side vilde det dog selvfølgelig være at gaa for vidt ubetinget at sige, at Udstederen gør sig skyldig i Svig over for Modtageren, naar han giver denne som Betaling en Bankanvisning, for hvilken han ikke sikkert ved, at der er fuld Dækning, eller endog ved, at der ikke er det. Forholdet kan jo være det, at der kun er Spørgsmaal om en mindre Overtrækning af hans Konto, og at han efter den Skik og Brug, der har fundet Sted mellem ham og Banken, med Høje maatte regne paa, at denne uden Indvending vilde honorere Anvisningen, hvilket maatte ogsaa ster. Fremdeles vil det let kunne hænde, at en Foliohaver ved en Fejlregning eller anden Fejltagelse kommer til at anvise et noget større Beløb, end han i Øjeblikket har indestaende. Men hvad enten man særligt tænker paa saadanne Tilfælde eller paa Tilfælde, hvor Anvisningens Udsteder har gjort sig skyldig i Svig over for Modtageren, vilde det formentlig være lidet praktisk her at udelukke Anvendelsen navnlig af de Regler, som ellers skulle gælde om Anvisningshaverens Regres*) — og dermed gøre hans Retsstilling afhængig af en Omstændighed, som han regelmæssigt ingen Afgang har til at undersøge, naar han modtager Anvisningen. Og det antages ligeledes at ville være det ene naturlige, at lade de nævnte Reglers Anvendelse staa aaben, ogsaa hvor Modtageren maatte have været gjort bekendt med, at Udstederen ikke i Øjeblikket havde — eller at det var usikkert, om han havde — et disponibelt Tilgodehavende svarende til det anviste Beløb. Naturligvis vil der ikke derved, at der gives de ommeldte Regler denne Rækkevidde, ske nogen Indskrænkning i det Krav, som Modtageren efter Omstændighederne i Kraft af Lovgivningens almindelige Regler kan støtte paa, at Udstederen retsstridigt har forvoldt ham Tab. Om Krav af sidstnævnte Art er det anset ufornødent at optage nogen Bestemmelse i Udkastet.

I denne Sammenhæng kan det endnu bemærkes, at det heller ikke er fundet tilraadeligt at foreslaa nogen Bestemmelse om Straf for Personer, som udgive Checks uden at have tilstrækkelig Dækning hos Trassaten. Paa den ene Side antages der, hvor Talen er om et svigagtigt Forhold, ikke at være Trang til, eller at ville kunne udrettes noget yderligere ved en særlig Straffebestemmelse ved Siden af Straffelovens Bestemmelser om Bedrageri. Og uden for Tilfælde af Svig synes en Straffebestemmelse — der skulde ramme Tilfælde af Uagtsomhed, eller maatte endogaa Tilfælde, hvor man ikke en Gang kunde tale om Uagtsomhed, og hvor Straffebestemmelsen saaledes vilde faa Karakter af en ren Politiforskrift — ikke at være heldig eller at kunne have Udsigt til at udrette noget godt. Det antages, at et langt stærkere Motiv for en Forretningsmand til ikke at udsætte sig for at faa en Check dishonoreret, end Udsigten til en mulig Mulktning vilde kunne afgive, allerede ligger i Hensynet til Opinionen i Forretningsverdenen og til hans egen Kredit.

En Del af det allerede anførte vilde formentlig ogsaa tale imod, saaledes som foreslaaet i det tyste Udkast, at opstille som en Formforskrift, at en Check skal udtrykkelig henvisse til et Tilgodehavende hos Trassaten. Imod en saadan Forskrift gøre derhos tilige væsentlig de samme Indvendinger sig gældende, der, som det straks nedenfor skal blive omtalt, tale imod at forlange Benaævnelsen „Check“ optagen i Dokumentet. I sin oftnævnte Betænkning har ogsaa Grosserer-societetets Komite erklæret sig imod Optagelsen af den nævnte Form.

Imod at optage en Begrænsning svarende til den engelsk-amerikanske Rets, og f. Eks. indskrænke Anvendeligheden af de Regler, der skulle gives, til Anvisninger, der trækkes paa en Bank — derunder forstaaet enhver, der driver Bankforretning — eller Sparekasse, vilde der antagelig allerede møde den Indvending, at Banktjersksomhed hos os ikke danner en saa skarpt afsluttet Forretningsgren som i England. Efter det Indhold, som i øvrigt er givet Udkastets Bestemmelser, er der imidlertid en nærmere liggende Grund

*) Noget andet er, om man vilde finde, at der i herhenhørende Tilfælde kunde være Grund til paa enkelte Punkter at staa af paa de sædvanlige Betingelser for Regresretten, jfr. herved eksempelvis den engelske Regel, at Forevisning til Betaling (eller Forsøg paa Forevisning) for Trassaten ikke er nødvendig for, at der kan søges Regres efter en Veksels hos Trassenten, naar enten Trassaten er en svingeret Person, eller Trassaten ikke over for Trassenten var forpligtet til at acceptere eller betale Vekslen, og Trassenten heller ikke havde nogen Grund til at tro, at Vekslen vilde blive betalt, hvis den blev præsenteret Trassaten; en Anvendelse af denne Regel er det f. Eks. netop, at naar Udstederen af en Check ikke havde et tilstrækkeligt Indestaende hos bedømmende Bank og ingen Grund havde til at vente, at den dog vilde blive indfriet, er Præsentation ikke nødvendig for at kunne søge Regres efter Checken hos Udstederen, se Chalmers, A Digest of the Law of Bills of Exchange, 4. Udg., 1891, S. 50, 51.